

gen later zeker geconfronteerd zullen worden. Opvallend is wel de andere aanpak in deel 2: Joke van der Meij geeft eerst de kenmerken en het plan en pas dan een voorbeeldbrief. De reden van die verschillende manier van werken is me niet duidelijk. Ook ontbreken in dit deel opdrachten en dat is wel jammer.

De grote verdienste van dit handboek bestaat in de talrijke voorbeelden die het bevat, vooral omdat voorbeelden de leerlingen altijd meer houvast bieden dan theorie en ze er zich meestal door laten leiden. Het is dan ook heel jammer dat die voorbeelden niet altijd zo 'voorbeeldig' zijn. Allereerst worden de briefconventies inconsequent toegepast. De naam van de geadresseerde wordt niet altijd in hoofdletters geschreven. Bovendien wordt wel de modernere schikingsnorm gebruikt (links gealigneerd) maar komen dikwijls verouderde aansprekingen voor (Mijne Heren, Mijnheer, Mevrouw). Deze stijlbreuk is toch eigenaardig.

Ook de formulering is niet altijd zo vlot en zeker niet vrij van clichés. Voorbeelden als 'in afwachting van uw bestelling verblijven wij ...' en 'uw brief van 18 dezer...' presenteren we beter niet aan leerlingen die hoe dan ook al geneigd zijn om plechtig en clichématig te schrijven.

Tot slot is de structuur van de brieven niet altijd even geslaagd. De driedeling (inleiding, midden, slot) die de auteur in de inleiding als een essentieel kenmerk bestempelt, is niet altijd terug te vinden in de voorbeeldbrieven.

Dit boekje bevat de essentie van de belangrijkste briefsoorten en zou voor de doelgroep heel handig zijn als de voorbeelden bijgewerkt worden volgens de principes van de moderne briefstijl. Dat betekent geen cliché-achtige standaardbrieven maar lezergerichte, servicegerichte, positieve en vooral persoonlijke brieven. Ik geef toe dat de brieven die dagelijks in het bedrijfsleven geschreven worden, ook niet altijd ideaal zijn, maar dat kan nog geen verantwoording zijn waarom de leerlingen geen ideale voorbeelden krijgen.

Marie-Anne Baert
Rijakker 22, 9910 Mariakerke

S C H A A R S

Ik hou meer van Zonen en Dochters dan van m'n ouders

Zijn die producties nu écht zo verderfelijk? Daniël Biltereyst ziet helemaal geen enkele reden om onze kinderen zo ver mogelijk van het scherm te houden. "Och ik veronderstel wel dat zij het échte belang kunnen inschatten. Zelf kijk ik -vanuit wetenschappelijk standpunt- telkens naar 'Buren' en ik heb niet het gevoel dat mijn geestelijk leven er zwaar onder lijdt."

Emiel Goelen is wél geneigd aan de alarmbel te trekken: "Een Amerikaans vriend heeft onlangs zijn vrouw nog langer verboden naar soortgelijke soap opera's te staren. Elke dag keek zijn vrouw meer dan vijf uur naar dergelijke feuilletons en na de uitzending besprak ze met haar vriendinnen en buurvrouw urenlang het wel en wee van deze televisiefamilies. Van huishoudelijk werk kwam niks meer in huis. Hun familielevens werd een regelrechte puinhoop."

De Morgen, 31/1/90